

in zijn grote teen. Gewoon midden in de nacht hè en zo kan ik legio voorbeelden vertellen van de vele onzin waar wij met spoed door de stad voor rijden waar absoluut niks levensbedreigend aan is. Niks elke seconde telt, ik eis gewoon een ambulance. Rob heeft ook een therapietraject doorlopen en met hem werk ik ook “gewoon” weer. Ook Gezieneke heeft hulp nodig gehad en is ook nog steeds werkzaam op de ambulance, maar nu wel in een duobaan (op de eerste hulp van een ziekenhuis).

Myrna van de politie heeft vlak na het ongeval een mail gestuurd naar al haar collega's wat zij had meegemaakt en wat het met haar gedaan heeft, dat vertelde zij mij in een van onze gesprekken samen. Haar heb ik toen gevraagd of ik die mail ook mocht hebben zonder het stukje wat zij daadwerkelijk in de auto had gezien. Dit stukje heeft zij in een gesloten envelop gedaan, zodat ik dan zelf het moment kon bepalen wanneer ik dit wilde gaan lezen. Dit is precies na een jaar geweest, dat leek mij wel het juiste moment daarvoor, het was toch al een beladen dag.

Mail van agente Myrna

Dodelijke aanrijding 21 november 2015.

Het is in de nacht van vrijdag 20 op zaterdag 21 november. Voor de vierde nacht op rij zit ik samen met mijn mannelijke collega in de auto. Het zijn onze eerste dienst samen sinds de samenvoeging van onze wijkteams. In de voorafgaande nachten hebben wij flinke gesprekken gehad. Gesprekken die je eigenlijk alleen hebt als je lang met dezelfde collega in de auto zit. Aan elk bureau zit wel zo'n collega die altijd betrokken is bij de heftigste incidenten en hij is er zo een. Wij hebben de noodhulp van onze collega's overgenomen en rijden een rondje door Amsterdam West en zitten wat te kletsen. Ik grap nog tegen hem dat mijn karma toch sterker is dan die van hem, aangezien wij het de afgelopen nachten redelijk rustig hebben gehad. Ook deze nacht voor een vrijdag op zaterdag is het erg rustig. Stille voor de storm zou later blijken.

Het is 04:15 uur.

Nog twee uurtjes voordat de ochtenddienst ons komt aflossen. Het is donker, ijskoud en het regent pijpenstelen. Wij krijgen een melding ongeval met letsel.

Locatie: Heemstedestraat ter hoogte van het metrostation. Geen vreemde melding gezien de weersomstandigheden. Terwijl mijn collega naar de opgegeven locatie rijdt, lees ik hardop de informatie van de meldkamer voor: “Eenzijdig ongeval, auto tegen een boom, komen vlammen onder de auto vandaan, slachtoffer mogelijk overleden.” Shit!!

Dit kan wel eens een flinke klapper zijn. Wij beseffen dat wij als eerste ter plaatse zullen zijn en ik trek al-

vast mijn latex handschoenen aan en spreek met mijn collega af dat hij de brandblusser pakt. Wij rijden inmiddels op de Heemstedestraat en zien in de verte vaag het metrostation, door het slechte weer zien wij geen hand voor ogen.

Als wij dichterbij komen zien wij rechts van de rijbaan, op het gras, een personenauto tegen een boom staan. De hele linker voorzijde is door de boom verwoest.

Collega positioneert onze auto dusdanig dat er niks meer langs kan. Ik zie geen vlammen en ren met mijn zaklamp richting het voertuig. Ik zie een paar mensen om de auto heen staan en ik hoor dat er naar mij geroepen wordt: “Hij is dood, hij is dood.”

Ik ben gefocust op het vinden van slachtoffers en het verlenen van hulp en probeer door de regen en wrakstukken heen te kijken en zoek met mijn zaklamp naar het slachtoffer.

Ik sta aan de linkerzijde van de auto en roep naar mijn collega: “Ik zie niemand.”

Hij staat inmiddels naast mij met de brandblusser en zonder iets te zeggen lopen wij zoekend met onze lampen, ieder een kant op, om de auto heen. Als ik bij het rechterraam sta schijn ik plotseling in het gezicht van een jonge jongen die op de bestuurdersstoel zit.

Enigszins in shock, anderszins omdat ik hoop een teken van leven te zien, blijf ik naar de jongen kijken. Ik hoor mijn collega iets zeggen, maar luister niet naar de woorden.

Pas na ongeveer twee minuten dringt het tot mij door dat ik voor deze jongen niks meer kan betekenen. De brandweer komt ter plaatse en samen met de commandant loop ik terug naar de auto. Wij zoeken naar mogelijk meerdere slachtoffers en ik hoor dat de kettingzaag wordt aangezet. Het is ons allebei duidelijk, voor het slachtoffer kunnen wij helaas niets meer doen. De plaats van het ongeval is nu een plaats delict (PD).

Ondertussen arriveren ook de andere collega's en ik

roep dat zij moeten gaan afzetten en zij zetten aan beide kanten de PD met de roodwitte linten af. Aan de overkant van de straat zie ik een groepje jonge jongens staan. Mijn gevoel zegt dat ik naar ze toe moet dus dat doe ik ook.

De jongens lijken aangedaan en vragen aan mij of er nog iemand in ‘de auto’ zit.

Ik bevestig dat en leg hen uit dat dit nu een plaats delict is. Ik hoor een van de jongens zeggen: “Godverdomme Gian man! Wij hebben hem net nog gedag gezegd.” Mijn vraag, of de jongens het slachtoffer kennen, wordt bevestigd en ik beseft dat die jongens net iets verschrikkelijks hebben meegemaakt. Gelukkig hebben ze niet in de auto gekeken.

Ik vraag een van de andere collega's erbij om te helpen de gegevens en verklaringen van deze jongens op te nemen. Ik ga in gesprek met de jongen die aangeeft het slachtoffer het beste te kennen. De jongen geeft mij de naam en de leeftijd van het slachtoffer alsmede de naam van een restaurantje in Badhoevedorp, waar het slachtoffer zou werken en waar hij hem van kent. De jongen vertelt mij dat hij en zijn vrienden op het fietspad van het Hoofddorpplein reden toen er naast hen een auto kwam rijden die ze in eerste instantie niet herkenden. De auto bleef naast hen rijden en toen het raampje aan de passagierskant openging herkenden de jongens de bestuurder/slachtoffer. Het slachtoffer heeft de jongens gedag gezegd en zei, dat hij naar huis ging. Hij heeft een flinke dot gas gegeven en reed weg de Heemstedestraat op. Kort daarna hoorden de jongens een enorme klap.

Als ze verder de Heemstedestraat inrijden zien ze dat dezelfde auto tegen een boom aanstaat. Ik leg de jongens uit wat slachtofferhulp doet als ik drie ijzingwekkende gillen hoor.

Zonder erbij na te denken ren ik naar de overkant van de straat, waar het gegil vandaan komt. Ik zie dat een

Verhaal van collega Gezieneke

Ambulanceverpleegkundige van de 2^e ambulance die ter plaatse kwam.

21 november 2015.

Gezellig samen met Johan nachtdienst!

Het is een nachtdienst zoals we die wel vaker hebben. Veel klein leed casussen. De klok tikt rustig door en ondertussen zitten we al in de tweede helft van de nacht. We zitten binnen op de post Oost aan een kopje thee als onze pager/pieper weer gaat.

Melding: auto tegen boom/auto staat in brand/ 1^e ambulance, brandweer, politie en MMT ook aanrijdend. Straat/locatie staan vermeld in het MDT. Johan kent de stad goed, weet waar het is, dus gas erop.

“Dit kan wel eens klussen worden”, zeiden we tegen elkaar.

Terwijl Johan behendig de ambulance met spoed door de straten van de stad manoeuvreert, trek ik mijn handschoenen aan, wrijf mijn handen tegen elkaar en voel me er helemaal klaar voor! Als het incident in zicht komt zien we geen brandende auto, maar wel een auto om een boom gevouwen. Onze eerste indruk: serieuze shit hier!

De 1^e ambulance is al ter plaatse en ik zie dat het Annemiek is. “Ah leuk, gezellig, lekker klussen met Annemiek”, gaat er om in mijn hoofd! Voorheen heb ik veel met Annemiek gereden. We konden altijd lekker samenwerken en hadden altijd genoeg stof over te

kletsen. Over onze kinderen, relaties, vakanties en over het leven.

Door de teamchange binnen het bedrijf een paar jaar geleden, zijn we op andere posten in de stad komen te werken. In de verte zie ik ook Rob lopen. Voor de teamchange zaten we ook samen in hetzelfde team, dus ook geen onbekende voor me. Ik denk top! Een goed team met z'n viertjes, dus laat maar komen. We kunnen deze casus aan als het eropaan komt! En... het kwam eropaan! Nadat Johan de ambulance goed geparkeerd had en wij uitstapten, kwam Annemiek naar me toe gerend. "Het is de auto van m'n ex", riep ze. Ik keek in de verte, zag het wrak en dacht... hoe dan! "Ja echt, het is de auto van m'n ex!" Mijn brein en lichaam sprongen gelijk op AAN! Rob kwam ondertussen vanaf het wrak onze kant op gelopen en hij vroeg of ik met hem mee wilde gaan kijken in het wrak.

Annemiek bleef staan waar ze stond. Johan en ik keken elkaar aan en we dachten tegelijk hetzelfde. "Ik blijf hier bij Annemiek", zei hij en: "Jij gaat met Rob mee". De afstand van de ambulance en het ongeval was zo'n 30 meter, schat ik. Rob en ik liepen ernaartoe. "Niets meer aan te doen", zei hij ondertussen!

We moesten de auto via de bijrijderskant benaderen, omdat de bestuurderskant volledig weggeslagen/om de boom heen geklemd zat. Rob en ik keken de auto in. Ondertussen was er een 3^e man naast ons komen staan. Ik weet niet meer welke hulpverlener dat was. Misschien de arts van het MMT of iemand van de brandweer. In ieder geval die persoon had een Maclight (zaklamp) mee en scheen daarmee het wrak in.

Een grote ravage! De A-stijl van de auto zat op de plek van de B-stijl en daartussen zat een persoon. Totaal onherkenbaar! En overduidelijk levenloos!

We spreken naar elkaar uit dat deze persoon echt niet meer te redden is en gelijk daarna zeg ik hardop wat ik

zie: "Hoe oud deze persoon is weet ik niet, maar dit is niet iemand van middelbare leeftijd!"

Met z'n drieën kijken we nog eens goed en inderdaad: dit kan niet de ex van Annemiek zijn! Hoe oud de persoon wel is, kunnen we niet (meer) schatten, maar zeker geen 50-er. Ik ervoer een gevoel van opluchting. Gelukkig! Dit blijft een "gewone" dramatische casus, zoals we die in ons vak allemaal tegenkomen. En zeker een uit de categorie: heftig! Vergeet je niet meer! En gelukkig! Annemiek vergist zich! Het is niet de auto van haar ex!

Terwijl Rob en ik van en naar het wrak liepen, had Annemiek ondertussen gevraagd aan de politie om het kenteken te checken, om te kijken op wiens naam de auto stond.

Rob en ik kwamen net aangelopen, toen de politie Annemiek mededeelde dat het wel degelijk de auto van haar ex was. Hoopvol zei ik gelijk dat het NIET haar ex is die in de auto zit maar een jonger iemand!

Ik zag totale paniek bij Annemiek ontstaan! Zij pakt haar telefoon en belt gelijk haar ex. Na een tijdje pakt hij slaperig op. Op correcte doch dwingende toon vraagt Annemiek of hij wil kijken of zijn auto op de oprit staat!

Ik lees van het gezicht van Annemiek af, dat deze opdracht niet zonder gemopper gaat. "NEE? Staat er echt niet?" hoor ik haar vragen.

En dan "Waar zijn de kinderen?" schreeuwt ze door de telefoon. "Liggen die in bed?"

Nee! Ik wil dat je NU gaat kijken!!"

Ondertussen waren er veel omstanders komen kijken. Veel jongelui die vermoedelijk na het stappen richting huis gingen. Iedereen gedroeg zich netjes en bleef achter de rode linten staan. Men zag aan ons hulpverleners, dat er meer aan de hand was dan alleen dit ongeval.

Johan bleef constant in de buurt van Annemiek en hield

Diepe bewondering heb ik voor Annemiek. Maar ook grote bewondering voor Gerry. Het is ook hem “allemaal” overkomen. Door zijn relatie met Annemiek kreeg hij Gian en Roan erbij. Hij moest verplicht meezwemmen, had geen keus! Door het kwetsbare moederhart van zijn lieve Annemiek niet te kwetsen, kon hij niet alles ventileren wat hij wilde en werd zijn rationele blik niet altijd gewaardeerd. Maar hij was er!

*Lieve Annemiek en Gerry en Roan,
Heel veel liefs.
Dikke kus,
Gezienneke*

Elke keer als ik de verhalen van collega's krijg lees ik dingen die ik zelf niet weet, eenieder heeft het op zijn of haar manier beleefd en samen komen wij tot een heel indringend verhaal. In dit verhaal van Gezienneke is het stuk van haar beleving van mijn totale paniek en ontredde erg aangrijpend voor mij en voel ik dat weer helemaal. Wat een machteloos gevoel moet dat voor hen geweest zijn, je stond erbij en je keek ernaar.

Verhaal van Barry van de brandweer

Mijn naam is Barry, bevelvoerder bij de brandweer Amsterdam.

Ik ben benaderd door Annemiek om mijn visie te delen, omtrent het noodlottige ongeval waar haar dierbare zoon bij is omgekomen.

21 november 2015 omstreeks 04:15 uur is de autospuiter Pieter (Kazerne gelegen aan de Poeldijkstraat) samen met de officier van dienst gealarmeerd.

De melding betrof een “eenzijdig ongeval met bekneling, Heemstedestraat.”

De kazerne Pieter is gelegen op ongeveer 500 meter van het ongeval, hierdoor was de autospuiter binnen enkele minuten na de melding ter plaatse.

Ter plaatse trof ik een personenauto (SUV-model) aan dat ter hoogte van de B-stijl tegen een boom aan zat. Eén persoon was beknelde, verder was er geen verkeer op straat en waren er geen andere getuigen.

Hierop de bemanning het “stabilisatie materiaal en hydraulisch redgereedschap” gereed laten maken. Hiermee kunnen wij de auto stabiliseren en eventueel delen wegnippen die bij een redding in de weg zitten. Door de lichtmast van de autospuiter kon de plaats van het ongeval goed worden verlicht. Inmiddels waren de ambulance en politie eveneens gearriveerd. Voor de brandweer heeft het redden van levens de hoogste prioriteit.

“Normaal” gesproken maakt de bezetting van de 1e ambulance een eerste inschatting van het letsel en de daarbij behorende prioritering van spoed.

Stefan van de brandweer, zijn verhaal

Het is vrijdag 20 november 2015 als ik mijn 24-uurs dienst als brandweerman begin op mijn kazerne Victor in Amsterdam-Oost. Er is één man te veel in dienst en om iets over 08:00 uur gaat de telefoon dat er iemand af moet lossen op kazerne Pieter in verband met een tekort aan personeel aldaar. Het is mijn beurt om te gaan, dus ik pak mijn uitrusting in en stap in de auto naar kazerne Pieter aan de Poeldijkstraat. De dag verloopt zoals alle andere dagen, we doen boodschappen, oefenen en sporten met tussendoor onze uitrukken.

Rond 22:00 uur gaat iedereen naar bed en we zeggen nog tegen elkaar: “Ik wil je pas weer morgenochtend zien.” Dan gaat rond 04:15 uur het alarm af. De melding is een ongeval met letsel op de Heemstedestraat. Dit is letterlijk om de hoek van de kazerne! Wij trekken onze kleding aan en springen in de autospuit.

Het slachtoffer zou mogelijk nog in het voertuig zitten krijgen we mee als we aanrijdend zijn.

Ik heb nummer drie en dat betekent bij een ongeval dat je de veiligheidsman bent en bij het incident alle gevaren bekijkt zoals eventueel brand en uitstromende vloeistoffen.

Wij komen aan bij het incident en we zien een auto tegen/om een boom staan die behoorlijk in de prak ligt. Samen met de nummers een en twee van de autospuit lopen we naar het voertuig. Ik heb een straal mee om eventuele brand te kunnen blussen. Onder de auto zie ik wat kleine vlammen die ik gelukkig snel gedoofd heb. De nummers een en twee zien al snel dat het ongeval een tragische afloop heeft. Elk bemanningslid heeft

een nummer en zo zijn eigen taak. Vlak na ons komt ook de 1e ambulance ter plaatse. Omdat mijn vrouw ook bij de ambulance werkt en ik sommige mensen dus ook ken, kijk ik wie het zijn. Oké wel bekende gezichten, maar kwam zo even niet op de namen. Ik zie wel dat de chauffeur uitstapt en een beetje vertwijfeld bij haar voertuig blijft hangen. Iets wat me gelijk opviel, omdat het ambulancepersoneel vaak meteen naar het slachtoffer snelt. Dan hoor ik haar vrijwel gelijk zeggen dat de auto die om de boom heen gekruld staat de auto van haar ex-man zou kunnen zijn, omdat het dezelfde auto is. Het kenteken wordt gecheckt en het gaat inderdaad om de auto van haar ex-man.

Omdat een aantal van ons bij het voertuig is geweest konden we wel met grote zekerheid zeggen dat het niet ging om een ouder persoon, maar dat het ging om een jonger iemand die nog in de auto zat. Het bleek haar zoon te zijn die zojuist was verongelukt.

Nee, dit kan niet waar zijn! Dat is wat je gelijk denkt... Ik zie haar door haar benen zakken en hoor haar schreeuwen. Het gaat door merg en been en iedereen is doodstil...

Zij vraagt nog aan de politie om het kenteken nogmaals te checken om er echt zeker van te zijn dat het de auto van haar ex-man is... Ze wordt opgevangen door de politie en we zijn met z'n allen aangeslagen. Wij keren terug naar de kazerne waar we onze inzet nog gaan nabespreken. Na het bespreken gaan we weer naar bed, maar zoals je wel kunt begrijpen lukt het mij niet om de slaap te vatten. Een moeder heeft zojuist haar zoon verloren en dat komt wel binnen.

Even later gaat weer het alarm, melding was Reanimatie op diezelfde Heemstedestraat.

What the fuck dacht ik gelijk... Het zal toch niet zo zijn... Ergens weet je heus wel dat dat niet mogelijk was, maar het schiet toch door je hoofd.

Het bleek een scooterrijder te zijn die het afzetlint van

het incident niet had gezien en onderuit was gegaan. We assisteren de politie en de persoon wordt vervoerd naar het ziekenhuis. Ik heb niet meer kunnen slapen die nacht en bij thuiskomst vertel ik het verhaal aan mijn vrouw. We zitten beiden met kippenvel en ongelof dat dit zo plaats heeft gevonden.

Na een aantal weken krijg ik een telefoontje van de bevelvoerder. Annemiek heeft gevraagd of ze eens met de ploeg die aanwezig is geweest zou kunnen praten over hoe wij het beleefd hebben. Natuurlijk heb ik gelijk met een volmondig ja geantwoord. Dit is wel het minste wat we kunnen doen voor haar. Het is een fijn gesprek geweest waarin puzzelstukjes op hun plek vielen voor iedereen.

Een aantal jaren later komt mijn vrouw op dezelfde ambulancepost te werken als Annemiek.

Ik hoorde dat ze weer aan het werk was op de Ambulance en ik heb daar zoveel respect voor en vind het zo onwijs knap! Toen ik, na de vraag of ik mijn verhaal wilde delen, begreep dat Gian altijd zo trots was op het werk van zijn moeder en dat dat haar drijfveer is geweest om terug te komen op de ambulance, vond ik dat zo onwijs mooi!

Het incident zal mij altijd bij blijven. Als mensen vragen wat is je het meest bijgebleven van je werk dan is dit er toch echt wel één van...

Stefan